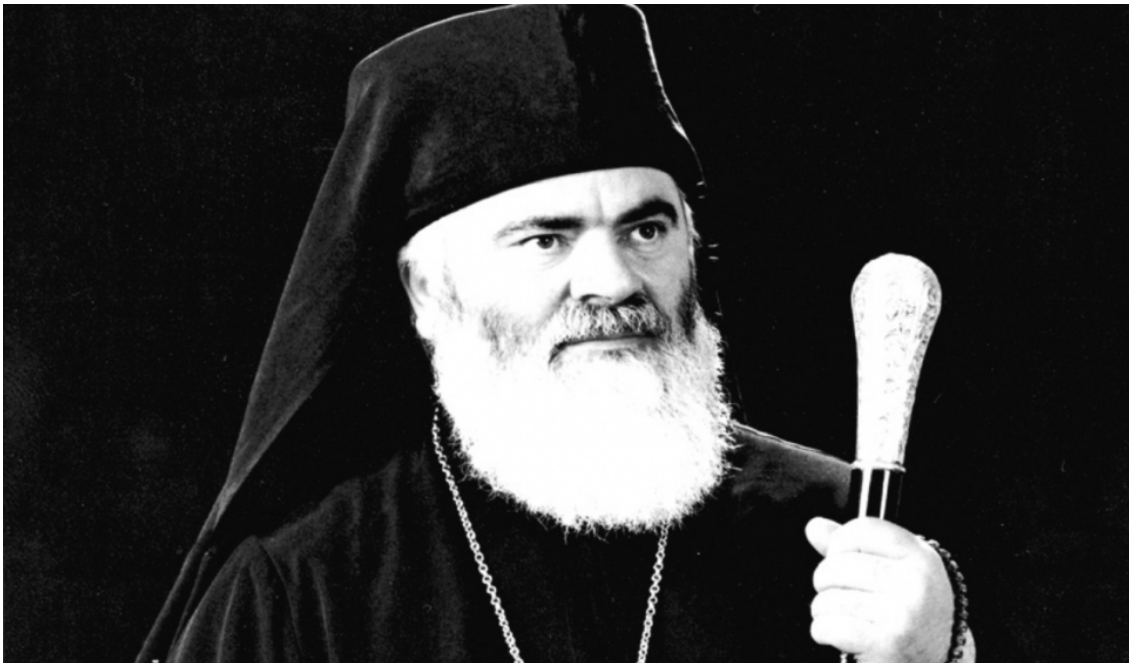

Descanseu en pau Vladika Luka

Dm, 18/01/2022 per Maria Rosa Ocaña

[Nadieżda](#)

Aquest dilluns ha fet un mes des que el bisbe **Vladika Luka**, de Memòria Eterna, descansa en la pau del Senyor (1950-2021).

Monsenyor Luka, bisbe de la diòcesi per l'Europa occidental de l'Església Ortodoxa de Sèrbia, ha estat durant vint-i-cinc anys el bisbe de l'església ortodoxa a l'estat espanyol a més d'altres territoris europeus com França, Bèlgica, Amsterdam, Rotterdam, Estrasburg i Portugal. La seva seu ha estat la Catedral de Sant Sava de París.

El bisbe Luka (Kovacevic) va néixer a Piskavica, prop de Banja Luka, a Sèrbia el 30 d'octubre de 1950. Es va graduar al Seminari Teològic dels Sants Tres Jerarques al Monestir de Krka l'any 1971 i va estudiar teologia el 1982 a l'Institut de Teologia Ortodoxa de Sant Sergi, de París.

Va ser tonsurat el 26 de juny de 1976 i ordenat Hieromonjo per Austràlia i Nova Zelanda. De 1982 a 1992, va ser monjo al monestir de Sant Sava a Eilane, Austràlia. El sant Sínode dels bisbes de l'Església Ortodoxa Sèrbia, el 1992, el va ordenar bisbe d'Austràlia i de Nova Zelanda. El 1997, després de cinc anys, va ser elegit bisbe per l'Europa Occidental, amb seu a París.

L'octubre del 1997, va venir a Barcelona per primera vegada per visitar la parròquia. De fet, durant els anys de la seva activitat pastoral va conèixer les parròquies de l'eparquia d'Espanya i Portugal, que en total són unes quinze.

Aquests dies s'han recollit les mostres de condol de la gent que el coneixia en un recordatori. En ell s'hi ha comprovat que tots els testimoniatges han coincidit en la humilitat i en la bondat de la seva persona. Així s'expressava l'arxipreste Joan: "Si la bonhomia, la tolerància, la bonesa i la paciència, junts a l'exercici de la seva paternitat, són l'expressió d'una persona en la seva tasca vers els quals n'és el

signe de comunió amb la resta de l'Església, Luka ho ha fet amb escreix, donant-nos les eines i la confiança, per esdevenir membres actius i santificats en el Cos de Crist. El que som avui, eclesiàsticament parlant, és el seu llegat, com a bisbe i com amic de tots. Ha estat el nostre germà gran. Ell fou monjo i, com a monjo, ens ha administrat espiritualment, amb discreció i per damunt de tot en silenci. Els seus silencis parlaven àmpliament pels qui volien escoltar. En els seus viatges a casa nostra va parlar amb totes les autoritats civils i religioses, però també amb els més desesperançats de les nostres comunitats, sense oblidar els infants".

Així, en la seva homilia s'acomiadava d'ell sa santedat el patriarca Porfiri: "El bisbe Luka podia dir molt amb poques paraules. Era un home savi, experimentat i raonable. Diríem que era senzill i càlid, disposat a escoltar tothom. Era d'esperit alegre i cor tranquil. Amb actitud decidida, va viure modestament i monàsticament, sense pensar que algú ho havia de saber ni per un moment".

"Des de la llunyana Austràlia, on va començar el seu monacat i episcopat, fins a Europa occidental va ser ell qui va venir a servir Déu i a la seva família espiritual. Ell vivia pel servei cristià a l'Església i al seu poble. En els darrers anys de la seva vida, davant de les temptacions de les malalties corporals que atacaven el seu cos, es va mantenir fort d'esperit, sempre alegre i agraït per tot", afegia Porfiri.

Sí, Vladika Luka ha marxat sense fer soroll, en silenci. Ara nosaltres plorem per la seva partença en el dol que ens cal. Compartint el dolor de la seva absència i, al mateix temps, amb l'esperança que Déu l'acollirà en aquell lloc de repòs on no hi ha dolor ni tristesa. En un lloc de llum.

Descanseeu en pau, estimat Vladika. Sempre el recordarem, memòria eterna.